

Openingswoord bij de tentoonstelling van Sofie Hupkens, Reinder Homan en Wokkel (Marcel Kok) Kunstenaars uit het Noorden, Groningen en Friesland.

Hartelijk welkom in onze mooie Almelose Kunsthal, waar ik nu al de 41^e tentoonstelling van de vrijwilligersgroep Indigo Almelo mag openen.

Voor degenen die mij niet kennen, ik ben Ineke Pezie, kunstdocent, beeldend kunstenaar en vrijwilliger bij Indigo.

Maar het gaat niet om mij, het gaat om jullie, kunstenaars uit het Noorden van ons land en allereerst :

Sofie Hupkens,

Sofie werd geboren in Sao Paulo, Brazilië in de jaren '50.

Ze volgde aan de Academie Sint Joost in Breda de opleiding beeldhouwen en studeerde cum laude af in 1974. Daarna ging ze naar de Jan van Eijck Academie

in Maastricht, om vervolgens, met een beurs, aan de Universiteit van Rio de Janeiro te gaan studeren. Via Amsterdam, waar ze zich als beeldhouwer vestigde, kwam ze terecht in Bakhuizen en ja, de liefde weet er ook meer van.

Veel van haar werk is in bezit van het Rijk, of bevindt zich in openbare ruimtes in het land of bij particulieren. In Amsterdam, op de Noordermarkt is het Monument ter herdenking van het Jordaan-oproer van haar te zien, drie vrouwen die door een brede band met elkaar zijn verbonden. Titel, 'Eenheid de sterkste keten' Solidariteit, en de belangrijke rol van de vrouw daarin. Het ontwerp is te zien in de grote zaal. Ook zijn er een aantal monumenten van haar in Enkhuizen, Delft en Friesland.

'De Mens' staat centraal in haar werk. Menselijke gestalten, in een ingetogen en verstilde vormentaal.

'Beelden zijn tekens van leven', ik citeer hier Frans van der Veen, die over Sofie's werk schrijft. 'Bij grotere beelden moet de vorm, de aard van de beweging en de plaats van de vorm in de ruimte vastliggen voor je kunt beginnen. De beeldhouwer kan niet straffeloos halverwege de rit, fors ingrijpen op de vorm. Ze moet op afstand en in de tijd denken. In dat ontstaansproces gaan de gegevens, het materiaal en de materiaalbehandeling vaak een eigen leven leiden. In dit proces is ze haar eigen scheidsrechter. Intuïtief analyseert ze, vermoedt ze en weet ze. Bezig zijn met Kunst is een individuele zaak, een subjectieve, eenzame aangelegenheid.

Sofie's beelden zijn naar binnen gericht, donker, somber? Soms.

Zie 'de Turfboot', somber en zwaar.

Gezichten zijn vaak maskers, figuren leeg, verstilde symboliek.

b.v. 'de Vrouw van Lot' en 'de Jurken', met sleep en bladgoud in het kabinet.

Het oppervlak, de huid is soms glad en gestileerd, dan weer heeft de huid reliëf.

Er is een zoeken naar binnen en buitenruimte, spanning en ingetogenheid.

Vorm en tegenvorm. Vorm en ruimte. Spannend!

Reinder Homan,

Geboren in Drente, Smilde, in 1950.

Reinder Homan zat op Minerva, zo zeg je dat in Groningen.

Ik zat er ook, iets eerder, in '62. We kregen les van dezelfde docenten, Wim van Veen, Evert Musch, Piet Pijn en Diederik Kraaijpoel. Hele verhalen kunnen we over ze schrijven. Jullie dochter deed dat in je prachtige boek. Zo herkenbaar voor mij!

Reinders werk is opgenomen in vele collecties, o.a. in het Rijksprentenkabinet in Amsterdam, Het Boymans van Beuningen in Rotterdam, het Gemeentemuseum in Den Haag, het Drents museum in Assen, het Fries museum in Leeuwarden, de ING-collectie en de collectie van de Gasunie.

Hij heeft over de hele wereld geëxposeerd, veel prijzen gekregen en veel studiereizen gemaakt.

Minerva. Door Wim van Veen maakte hij kennis met grafiek en dat bleek zijn passie te zijn. In zijn jeugd speelde de liefde voor de natuur al een grote rol.

En die combinatie, grafiek en natuur lag voor de hand.

Het lineaire en de naald, de plaat en de inkt verkoos hij boven het schilderachtige, de kwast, het linnen en de verf. Hij had behoefte aan detaillering. De magie van het bijten van de plaat in de zuren en de resultaten ervan in eindeloze variatie in tinten grijs, zwart en wit, in etsen. Lineair en aquatint en de droge naaldtechniek waren een openbaring.

Na Minerva ging hij naar Maastricht, naar de Jan van Eijk Academie. Veel afgestudeerden deden dat in die tijd, ook in mijn tijd al. Daar had Reinder de mogelijkheid weer heel andere landschappen te ontdekken, in de natuur en vervolgens in zijn etsen.

Op de academie in Maastricht leerde hij Sofie kennen en na het overlijden van zijn eerste vrouw kregen ze weer contact. Sofie woonde toen in Amsterdam.

Ze besloten in Friesland te gaan wonen. In Bakhuizen. Daar kregen ze 2 dochters.

Reinder ziet het landschap, de natuur, zoals die is, in al haar grootsheid of bescheidenheid. Daarom zie je geen mensen in zijn landschappen.

Hij wil niet afgeleid worden door zaken die er niet toe doen.

Op een ambachtelijke manier werkt hij aan zijn etsen, bedachtzaam, knap en treffend. Geen avant-garde kunst maar grafiek die voortkomt uit de oude traditie. Prachtige lijnetsen, boeiend is het zwart wit gebruik, de grijstonen en de aquatinten. Ga het bekijken, u zult genieten van de eindeloze onderwerpen.

De bomen, de landschappen.

Wokkel

Wokkel, Marcel Kok, de naam werd bedacht door vriend Eelco en is nu al meer dan 20 jaar blijven hangen en een eigen leven gaan leiden. Beeldend kunstenaar Wokkel.

Ook geboren in Drente, in 1972 in Emmen. Rond zijn 17^e kwam Wokkel naar Almelo, waar ik hem 2 jaar les heb gegeven op de , toen nog, afdeling Toegepaste Vormgeving van het Twents MBO college. De oude DEVA opleiding. Feestbeest en gangmaker. Een plezierige vrolijke leerling, die zeer populair was bij zijn medeleerlingen. En nog altijd is, dat zag ik vorig jaar op de grote reünie hier in Hof88, waar zo'n 350 oud studenten waren.

Heel trots ben ik dat hij het al zo ver geschopt heeft en dat ik nu zijn tentoonstelling hier in Almelo mag openen!!!

Na de DEVA ging Wokkel naar de Academie in Utrecht en na een jaar naar Groningen, Ja, ook weer 'Minerva' Na de Academie maakte Wokkel een aantal studiereizen, o.a. naar Scandinavië, het Oostblok en Nieuw Zeeland. Deze studiereizen zijn een bron van inspiratie geweest voor zijn schilderijen. Wokkel is een romanticus. Hij wil verder gaan in de traditie van romantische landschapsschilders als b.v. Caspar David Friedrich, Anselm Kiefer en Armando. De nietige mens ten opzichte van de overweldigende natuur.

Hij heeft een enorme drive en lef, deze hardwerkende kunstenaar!

In zijn magische landschappen spat de dynamiek en de vitaliteit van het doek. Het landschap zit dik in de verf, ruig geschilderd, de verf zo pasteus, wordt zelf landschappelijk!

De dichte bossen, loopgraven, bunkers, kruisen en tekens, doen vermoeden dat er meer aan de hand is. Ze verwijzen naar de mens. De menselijke verstoringen in het landschap, het milieu. En ook verval, verlaten gebouwen, vergane glorie, waar de natuur haar terrein terugvordert. Er is een relatie met het schilderen van verval in de 19^e eeuw , de voorliefde voor ruïnes.

Wokkel exposeert regelmatig met galerie Wit uit Wageningen in diverse steden in het land, zijn werk is te vinden in particuliere collecties en in de grootste Kunstcollectie in het land, die van de ING.

En hiermee besluit ik mijn verhaal en is de opening een feit!